

Ah! az égi hajnalt
Lángesíllag vezette,
Szép szemed' világát
Mely álom fődözte.

Szivem egy érzés volt,
Lelkem egy sohajtás,
Nevéd' lassan mondtam,
Hogy ne hallja meg más.
De hijában mondtam,
Te föl nem ébredtetl;
Tündéralmodással
A' mennyben lehetl.

Onnan áldjon isten,
Védjen a' szerelem!
Mig világban járok,
Zárva lesz kebelem.
Majd ha új tavasz jön,
Várj a' rónavégről,
'S álmodozunk, együtt
E' földön az égről.

Pap Endre.

AOYKIANO Σ.

Képzelm, ez igen is divatellenes szabású, nőszemeknek olvashatatlan cím sok szép olvasóné' ajkaira milly haragos és megvető gúnymosolyt idéz fel, hasonlót ahhoz, minővel faluról érkezett tekintetes úrtól fordulna el, ki, valamellyik fővárosi salonba betoppnva, az egyesereglett bájos hölgykoszorúnak birkáiról, szűk takarmányról, lusta cselédekről, a' jövő évben remélhető termésről, több efféle haszontalan dolgokról beszélne, a' helyett hogy őket, mint illenék, a' kimondhatatlanul fontosabb nagy világi legujabb pletykákkal mulatná. Szinte hallom mint

kárhoztatják kimélet nélkül a' szegény író, ki olly penészes régiségű tárggyal, minőt e' cím ígér, hölgyeket, 's mi több, divatlapban, mellynek csak ujat hozni rendeltetése, untatni eléggé ügyetlen. Alig reméllek sikert mind kettőnk' mentségére (értem az író 's a' jámbor falusi gazdát) két egyszerű, de talán nem minden nyomosság nélküli védoktól, mellyek elseje ez, hogy másról, mint a' mihez ért, beszélhetni ritka ember' tulajdona; józan és értelmes beszédet értek, nem botor csevegést; de tudjuk, hogy szépeink örömeiből kegyelmeznek meg balga beszédnek mint unalmasnak; 's igazuk van, mert amazon legalább jóízűt kacagni lehet. A' másik, általam részünkre felhozandó védok, hogy mindketten szegények talán nem tolakodtunk magunk illy cifra és divatos, mihozzánk nem illő körbe, hogy abba talán a' házi ur által meghivatánk; de ez szinte keveset nyom mellettünk, mert hiszen tudnunk kellett volna, hogy vannak vendégek, kiktől szivesebben veszik, ha az udvarias meghívást szépen megköszönve otthon maradnak! — „Vagy ha már megjelentek, talán avas szokás szerint pontos megjelenést a' vendég' részéről kötelességnek tartva, mért nem vetette le a' fenttisztelet tekintetes úr kopott zsinoros 's egy kissé zsiros bekesét 's nem illatos bagaria csizmáit? mért nem öltött legalább helyettök új szabású frakkot 's fénymázos cipőket? De ki vált az írótól milly éhietlen pedantság, vagy milly idétlen tréfa és ingerkedés a' címet illy istentelen, pogány betűkkel írni! !! —

A' falusi urnak mentségével, elégég meggyűlvén a' magam' baja, felhagy-

ván 's azt ön magára bizván, iparkodni fogok magamat, ha lehet, igazolni. Meglehet hogy tanácsosabb vala a' címet magyar betűkkel 's orthographiával L u k i á n o s z n a k írni, vagy még ujabbszerű 's szokottabb alakban L u c i á n n a k. E' fogás talán néhány perczig késleltette volna szép olvasóném' haragját, ez holmi érdekes beszélyt, szerelmi kalandokat, vagy a' corsicai bajnok' daczos öcscsénékléletéből egy epizódot várt volna, fűszerezve a' duchesse d' A b r a n t e s' vizenyős „m e m o i r e s a i b ó l ” vagy „s a l o n s” -jaiból csent anekdotákkal. Hogy pedig ezt nem tettem, hogy divatszerűbb tartalmat ígérő czímmel olvasóimat áztatni nem akartam, annak okául nem elveim' szilárdságát szándékom felhozni, mert tudjuk a' férfiak' elveinek jégbástyái mi könnyen olvadoznak szép nőszemek' sugáraitól, sem a' férfi-jellemnek, minden csalárdságtól tisztaságát nem akarom fitogtatni, mert e' tekintetben, legalább nőkhözi viszonyainkat illetőleg, nemünk sem dicsekedhetik kristálytisztaságú h ir r e l 's így hitelt szép olvasóném előtt nem találnék, mert hogy magam, fájdalom! inkább illem a' családottak mint a' családok közé, azok tudhatják csak, kik személyesen ismernek.

De vannak nekem egyéb fontos okaim, melyek rá birtak, minden hímezés hámozás nélkül kereken cikkelyem' legelején nyiltn 's őszintén kijelenteni, hogy tisztelt olvasónémnak csak ugyan nem másról, hanem egy régi görög íróról, de, és itt figyelmet kérek, humoristicus íróról, az óvilágnak, ha nem S a p h i r j á r ó l , de, a' mi talán valamivel többet mond, V o l t a i r e j é r ó l , vagy

ha jobban tetszik H e i n e j é r ó l akarok szólni.

Okaim pedig, miért bemutatandó régi barátomnak őszérű öltönyét divatos szabású ruhával fel nem cseréltem, ezek: reméllettem, hogy mindenki szokás szerint a' címhez mérván várakozását 's követeléseit, szép olvasóném is kimelöbben fognak megítélni, ha öregemet netalán kevésbé unalmasnak találándják mint a' minőnek neve után várták (sőt par parenthése legyen mondván, vannak, kik őt igen elmésnek és mulatságosnak tartják). Azok pedig, kik mindenben csak azt becsülik mi új, minden dolog' értékét megfordított viszonyban fennállásának idejéhez mérik, kiket annyira kielégít 's elbájol a' jelen, hogy el nem tökélhetik magokat attól; pillanatra is elszakadva a' multnak jeleneit szemlélni, ha bárcsak változtatás' kedvéért 's magát a' divatot utánózva, mely szinte most, ha nem is annyira mint e' cikkely' írója, de legalább felényire, a' középkorba vezette vissza szépeinket, a' r e n a i s s a n c e ' századának izlésében készült bútorokkal rakván teli salonjaikat és r o c o c o ékszerekkel piperézvén fel kecseiket; azok mondom, ám ijedjenek el inkább cikkelyem' címétől, hogysem családkozva még boszúsabban kárhoztassanak, ezeknek kegyeibe jutni nem törekszem, mert — a' szöllő savanyu, mert ezeknek tetszeni sehogy sem tudhatnék, mert a' könyörületlen sors füleimbe ordítja D a n t e ' szavait: l a s c i a o g n i s p e r a n z a .“

De nem is a' czímben annyira, mint a' tárgy' választásában fekszik a' hiba, 's erre nézve magamat igazolni nehezebb feladás; ám kísértünk meg! De

erre szükséges, hogy ismét a' miveltségszolgálatnak egyik főszabálya ellen vétsek, mellynél fogva kedves önünket szokszor emlegetni tilos; szükséges hogy subjectivitásom' festésében, mi-
ben sok író gyönyörködik, de más ritka gyönyörködtet, a' kellő határon ez egyszer egy kissé túllépjek. A' Reg élő' tisztelt szerkesztője által fel-
szólítván dolgozótársai' sorába állani, ezt megigértém; de vajmi sok gondnak szülője néha egy könnyelműen lekötött szó, kivált annak, ki előtt az
szent; noha megesik nem ritkán, 's talán magam is azon esetben vagyok, hogy némelyik még akkor is lelki-
méretének nyugtatására ígéretének teljesítésében fáradozik, ha azok, kiknek lekötöztetése, örömeztetése feloldozná. *)

De bármint legyen ez, emlékeztete ígéreteimre a' dolgozótársak között álló nevem, emlékeztete a' szerkesztőségnek még egyéb baráti szívessege is, 's ha szószerző lenni nem akarék, hozzá kelle fognom annak kiváltásához; de hogyan? Ez a' bökkenő. Divatlapba és nők' számára kell írnom; leverő gondolat! — Nem tagadom, bájos hölgyek' körében vagy akár négy szemközt is eggyel, mással igen örömeztet mulatok 's mulattam mindig, 's erre az ég igen nagy talentummal áldott meg, de annál kevesebbel arra, hogy őket mulattassam. Pedig még mennyivel nehezebb ez irodalomban, mint társas életben. Itt néha elég arra, hogy kellemes és elmés társalgó' hírért szerez-
zük, sőt talán legbiztosb mód, ha bárki mellett második, alárendelt szerepet

játszani megelégszünk, ha minden üres fecsegést nyugodt resignációval, ájtatos képpel 's figyelemmel, vagy legalább figyelmet szinelve meghallgatunk, ha nem mindig javalunk, mert ez unalmas, de igen gyöngén opponálunk, az ellenfélnek alkalmat nyújtva, minket könnyű szerrel legyőzni 's bámulatos elmetehetségeiről mindinkább meggyőződni 's a' t. De ha nyomtatásban hasonló hírre akarunk szert tenni, magunknak kell bátran kiállanunk a' sikra, nem általunk legyezgetett idegen hiúság' védszárnyai alá búvnunk, sem gondolathiányt jelentékeny mosolygás vagy redőkbe szedett homlok alá rejt-
tenünk; ki kell fordítanunk a' világ' látára eszünk és kedélyünk' tartalmát, papirosra öntenünk, a' közönség' mulatságául, agyunkszülte eszméket, szívünk érezte szenvedelmeket! Vajmi nehéz ilyenkor közéletet találni sületlen fecsegés és száraz rövidség, idétlen tréfák és altató komolyság, sértő cynismus és alkalmatlan praeceptorkodás között! Hiában, írnom kell; de mit?

Volt idő, ha csak az évek' számát tekintem, nem is olly igen régen, midőn elragadtatva az ó és új kor' nagy költői által, piczinyke ökörszem gyanánt azoknak sas szárnyain egész kényelemmel szálltam a' ragyogó nap felé, 's mivel csekély fáradsággal olly magasra jutottam, 's mivel mélyen magam alatt láttam repesni az alsóbb rendű madarak' seregét, nem csuda ha agyacsakám szédülni kezdett 's azt hitte, hogy amazokat röptükben követnem 's ha nagyobbá nem is, de akkorává mint ők, lennem könnyű; a' mese' mádkirálya 's magam között egyéb különbség ekkor nem vala annál, hogy

*) Sőt, ha lehetne, még szorosb kapcsolással fűznék magunkhoz — szívünkhöz.

csak én egyedül proclamáltam magam a' költők' szárnyas népének jövődöbeli fejedelmévé! 'S én is, mint sok más, kezdtem verseket firkálni, halhatatlan, roppant műveket tervezni, „monumenta aere perenniora“ mint Horác mondáná (Bocsánatot e' deák phrásisért elfelejtém hogy dámáknak irok). De boldogító mámorom hamar elpárolgott 's kijózanodva álltallátam, mit magáról sok más álltallatni nem akar, hogy versfaragó és költő nem egy, hogy e' névre az égnek ritka adománya jogosít csak, melly tölem fájdalom! megtagadtattott; értem amaz isteni szikrát az örök alkotó' lelkéből, melly a' halandót képessé teszi ha nem is az anyagi, de a' gondolat és képzelet'szellemi tündérvilágában lényeket teremteni, tovább élőket halandó teremtőjöknel, mert Byron szerint: „The beings of the mind are not of clay.“ —

— Megszégyenülve 's fájdalommal érezvén, hogy a' természetől sem a' sas' szárnyait sem a' csalogány' bájhangját nem nyertem ajándéku, balga nem valék a' tücsök' szökdécselését megkísérteni, hanem elszántam magamat munkától üres időmet, mellyel az ég költői lángész helyett bőven megáldott, a' tudomány' kincsrejtő bányáinak miveltésére fordítani, nem mintha reménylettem volna, hogy e' pályán

olly szerepet játszhatok, minőről amazon tehetetlenségem' érzetében lemondék, de mivel nemesbnek tartom a' szerény napszámos' szakmányát, ki közhasznú épülethez követ 's homokot hord, mint ügyetlen kardalnokét, ki színi dalműben a' bámész közönség' mulatságára társaival együtt nyávog vagy ordítóz, 's ha néha viszketeg bántja, erejét magánydalban megkísérteni, jutalmul gúnykaczajnál 's füttynél egyebet nem nyer.

Én tehát mint árva száműzött a' költészet' arany honából, nem szolgálhatok neked, tisztelt olvasóné! annak virányain gyűjtött tarka és illatos virágcsomóval; a' tudomány' aknáiból szedett drágakövet és nemes érczeket pedig csak úgy rakhatnék lábacskáid elébe, ha azoknak valamelyikében valósággal bányászkoztam volna. De kénytelen vagyok őszintén megvallani, hogy eddig a' tudományok' birodalmának több tartományait bejártam ugyan, de utazó uracsaink' módjára csak mintegy gyorskocsin amugy keresztül vágatva, 's amazoknál gazdagabb eredménynyel 's gyűjtött kincscsel sem igen tértem vissza, csak az útról felkapott néhány színes kavicsot hoztam magammal emlékül. Ezek közül mellyikkel kedveskedjem először? Ismét habozás, új gondok! (Vége köv.)

TÁRCSA.

DIVAT.

I. Divatkép. Legujabb béli űltözet Párisból Rózsaszín selyemruha kettős felruhával különböző színű tüllből; oldalt virágbokréttákkal feltűzve. Püspike satinból, tüll ruha. Legujabb fejék.

Divat hírbök.

A' paletot urodalmát mindinkább terjeszti, még pedig annyira, hogy hihetőleg mind a' püspike, mind a' burkony felett